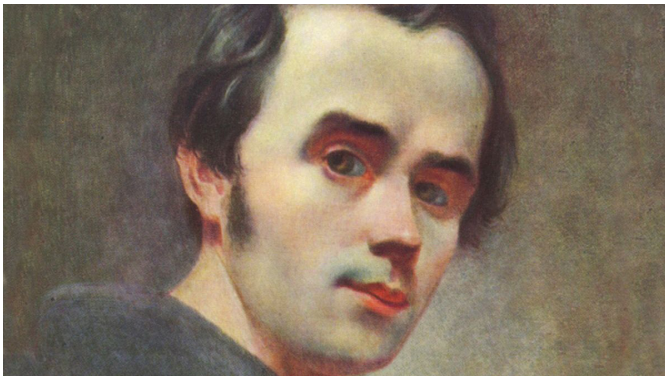

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТА

Незнаний Шевченко

7 березня, напередодні 210-річчя з дня народження Тараса Шевченка, у бомбосховищі Гоголівського корпусу відбулася подія «Незнаний Шевченко». Розкриваючи маловідомі грані поета, захід поєднав у собі улюблені вірші письменника, покладені на музику, цікаву лекцію, виставу та короткометражний фільм.

Розпочався вечір піснею «Думи мої, думи мої...» у виконанні **Сергія Дедуха** та **Анни Костенко**. Далі **Дар'я Даценко** провела захоплюючу лекцію-стендап, де показала Кобзаря з іншого боку, про який

ми часто забуваємо.

Режисерка **Дарина Халимон** й актори **Дмитро Бутрей** та **Антон Юрченко** представили оригінальну виставу, що оживила рядки поезій Кобзаря, додавши їм нового звучання та сенсу. А короткометражний фільм «Незнаний Шевченко» занурив глядачів у глибини творчості поета, розкриваючи його філософські роздуми, справжність.

Завершився вечір акапельним виконанням віршу «Реве та стогне Дніпр широкий...» **Ярославом Йоткою, Вячеславом Кланюком і Дмитром Бутреєм**, яке наповнило простір бомбосховища щирими емоціями та змусило сироти пробігти під шкірою. Захід «Незнаний Шевченко» став справжнім відкриттям для багатьох глядачів, адже він не лише згадав відомі твори Кобзаря, але й розкрив його особистість із нового ракурсу, показавши його як багатогранну та неординарну особистість.

Студентам і викладачам університету за підтримки відділу виховної роботи, соціокультурної діяльності та промоції, зокрема керівниці відділу **Віталіні Іванівні Скороход**, вдалося створити подію, на яку хочеться приходити знову і знову.

Д. Даценко

Славні нащадки Тараса

В дев'ятнадцяте на базі Ніжинського обласного педагогічного ліцею проводиться Всеукраїнський регіональний літературний конкурс «Славні нащадки Тараса». Організаційний комітет, на чолі з директором ліцею Т. М. Шевчук, провів значну роботу і залучив до участі в конкурсі 52 учасника з різних регіонів Чернігівщини та міста Києва. Усі конкурсанти були розподілені на дві вікові групи: молодшу (5-8 класи) та старшу (9-11). Роботу учасників конкурсу оцінювало поважне журі до складу якого увійшли члени Національної спілки письменників України прозаїк О. Забарний, поет А. Шкуліпа, поет і літературознавець О. Гадзинський, а також голова регіонального наукового об'єднання юних філологів А. Кайдаш. Журі підвело підсумки конкурсу. Оприлюднюємо його результати:

Молодша вікова група.

Номінація «Поезія»:

1 місце – Поліна Ляковська – учениця 8 класу Ніжинської гімназії №3.

2 місце – Софія Максименко – учениця 8 класу Остерського ліцею №2.

3 місце – Анастасія Зварич – учениця 8 класу ліцею №29 Оболонського району м. Києва.

Номінація «Проза»

1 місце – Ангеліна Труш – учениця 7 класу Ніжинської гімназії №3.

2 місце – Радислава Білоус – учениця 7 класу ліцею №29 Оболонського району м. Києва.

3 місце – Максим Сомовський – учень 8 класу Остерського ліцею №2.

Старша вікова група.

Номінація «Поезія»:

1 місце – Дмитро Лопатюк – учень 10 класу Українського гуманітарного ліцею КНУ ім. Тараса Шевченка м. Києва.

2 місце – Тетяна Савченко – учениця 9 класу Дубогаївської ЗОШ 1-3 ст. Прилуцького району.

3 місце – Софія Вертола – учениця 10 класу Талалаївського ліцею.

Номінація «Проза»:

1 місце – Софія Тимошик – учениця 9 класу Ніжинської ЗОШ 1-3 ст. №10.

2 місце – Владислава Коломієць – учениця 10 класу Остерського ліцею №2.

3 місце – Назар Турчин – учень 10 класу математичного профілю Ніжинського обласного педагогічного ліцею.

Переможці конкурсу отримають дипломи відповідних ступенів, всі інші – сертифікати учасників конкурсу. Усі твори учасників літературних змагань будуть опубліковані на сторінках щорічного альманаху «Стежка до Тараса».

Олександр Забарний – доцент, член журі конкурсу.

Свою Україну любіть!

Свою Україну любіть.
Любіть її... во врем'я люте,
В остатню, тяжку минуту
За неї Господа моліть.

Вшанування пам'яті видатного сина українського народу – поета **Тараса Шевченка** традиційно відбувається в Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя протягом березня. І в цьому році, на базі мистецької платформи факультету педагогіки, психології, соціальної роботи та мистецтв, відбувся потужний захід – великий концерт «Свою Україну любіть!» в межах музично-просвітницького проекту «НІЖИН-МУЗ-ФЕСТ», який проходить під патронатом ректора Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, кандидата історичних наук, доцента, заслуженого працівника освіти України **Олександра Самоїленка**.

Тарас Шевченко залишив по собі величезну поетичну спадщину, яка стала джерелом натхнення для багатьох композиторів минулого й сьогодення. Вокальні, хорові та інструментальні твори на слова або за мотивами творчості поета пробуджують українську душу, та утверджують духовну основу для боротьби за свободу та національну ідентичність.

Саме тому, до програми концерту, присвячено великому Кобзарю, увійшли твори, написані на вірші Тараса Шевченка, виконавцями яких стали лауреати Міжнародних та Всеукраїнських конкурсів та фестивалів – солісти і творчі формації освітніх закладів Ніжина, провідні викладачі.

В концерті взяли участь:

- **Молодіжний хор «Світлич»** НДУ імені Миколи Гоголя. Художні керівники та диригенти – заслужені діячі мистецтв України, професори **Людмила Шумська** та **Людмила Костенко**. Хормейстери – Ярослав Йотка, Тетяна Березова, Дмитро Бутрей, Анастасія Люлько, Тетяна Ступак. Концертмейстер – кандидат педагогічних наук, доцент Олена Спіліоті. Диригент концертної програми – Людмила Шумська;

- **Оркестр народних інструментів**. Художній керівник та головний диригент – народний артист України, професор Микола Шумський. Диригент – викладач Софія Ніжинець;

- **Фортепіанний дует** у складі кандидатів педагогічних наук, доцентів **Лариси Гусейнової** та **Олени Спіліоті**;

- **Фортепіанний дует** у складі кандидата педагогічних наук, доцента **Тетяни Ляшенко** та викладача-методиста вищої категорії, директора Ніжинської музичної школи **Ірини Разон**;

- **«Академічний хор»** Ніжинського фахового коледжу

Художні керівники – кандидат мистецтвознавства, доцент **Любов Дорохіна** та викладач – методист Ірина Могильна. Концертмейстер – **Ганна Єрмак**. Диригент концертної програми – Любов Дорохіна;

- **Зразковий хор «Сяїво»** Ніжинської музичної школи. Художній керівник та диригент – заслужений працівник культури України **Сергій Голуб**. Концертмейстер – **Ліна Чмелик**;

- **Хор середніх класів «Спалах»** Ніжинської музичної школи. Художній керівник та диригент – кандидат педагогічних наук, доцент **Тетяна Раструба**. Концертмейстер – кандидат педагогічних наук, доцент **Олексій Павленко**.

- **Солісти** – вокалісти, вихованці заслуженого працівника культури України, доцента **Алли Хоменко**: Дмитро Бутрей, Анастасія Люлько, Олена Нестеренко у супроводі провідного концертмейстера Галини Боюзгіної;

- Викладач сольного співу **Ярослав Йотка** та його вихованка – студентка Світлана Сукачова.

Прозвучали твори Г. Гладкого, В. Гуцала, К. Дембського, В. Іконника, М. Канке, А. Кос-Анатольського, М. Леонтовича, П. Майбороди, С. Малюти, В. Поповича, Р. Скалецького, О. Спіліоті, Я. Степового, В. Степурка, А. Тельнюк, Б. Фільц, І. Францескевич, Ю. Шимановича, А. Штогаренка, обробки українських народних пісень.

У фіналі концерту всі учасники та слухачі в супроводі оркестру народних інструментів виконали твір «Рева та стогне Дніпр широкий».

Ведучі програми – Вікторія та Ярослав Йотки артистично й емоційно провели концерт, а якість акустичних умов забезпечили звукорежисери – Володимир Багмут та Олександр Турчин.

Благодійний концерт «Свою Україну любіть!» проходив на підтримку Збройних Сил України.

Зібрані кошти – понад **11000 гривень** були відправлені нашим захисникам.

Людмила Шумська – професор, завідувач кафедри вокально-хорової майстерності, автор проекту «НІЖИН-МУЗ-ФЕСТ», режисер концерту

«Мовотворчість Кобзаря в контексті самоідентифікації та єднання нації»

9 березня 2024 року виповнилося 210 років від дня народження Тараса Шевченка – видатного поета й художника, справжнього українського патріота, захисника рідної землі і рідного слова. Митець залишив невимірний доробок у культурній спадщині України, його поетичні рядки відіграють непроминяльну роль і сьогодні, коли вирішується доля рідної землі, виборюється незалежність України на фронті.

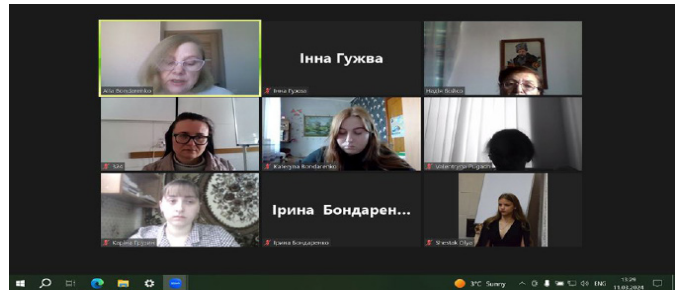
Поезія Т. Шевченка сьогодні актуальна як ніколи, її глибока гуманістична спрямованість та соціальна надчутливість уселяють віру в Перемогу, об'єднують націю навколо рідного слова, мовно-естетичних знаків української культури, які постають виразними засобами самоідентифікації та єднання нації.

Багато підрозділів Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя в ці ювілейні дні активно долучилися до відзначення пам'яті поета, чие слово сьогодні лине над усім світом, єднаючи націю. У ці святкові дні працівники сектору наукової бібліографії НДУ підготували цікавий тематичний перегляд літератури «Шевченкове слово в науковому доробку науковців Ніжинської вищої школи». Проведено низку інших цікавих заходів, висвітлених на сайті Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

До 210 річниці від дня народження Тараса Шевченка кафедра української мови, методики її навчання та перекладу 11 березня провела круглий стіл «**Мовотворчість Кобзаря в контексті самоідентифікації та єднання нації**», участь у якому взяли члени кафедри та студенти факультету філології, історії та політико-юридичних наук, підтримавши ідею вшанування пам'яті поета в запропонованому форматі. Особливо приємно, що до роботи круглого столу долучилися й випускники. Так, виступила з доповіддю випускниця магістратури 2023 року, учителька української мови Ніжинського міського ліцею Ніжинської міської ради при НДУ імені Миколи Гоголя Бондаренко І. Р. (тема доповіді «Виразальні можливості безособових структур у поетичному мовленні Тараса Шевченка»).

Проблематика наукових доповідей була зосереджена довкола актуальних питань мовотворчості Кобзаря, нового прочитання його творів, осмислення суспільно й аксіологічно значущих кодів, характеристики Шевченкової мови як національного багатства, мови свободи і демократичних цінностей, мовомислення митця крізь призму внутрішнього світу ліричного Я тощо.

Учасники круглого столу заслухали цікаві доповіді д. філол. н., проф. Бондаренко А. І. (тема доповіді «Онім «Україна» в мовотворчості Тараса Шевченка та шістдесятників»; д. філол. н., проф. Бойко Н. І. («Поетична картина світу Тараса Шевченка крізь призму емоційних тональностей»); к. філол. н., доц. Пугач В. М. («Фемінітивний світ Ганни Барвінок як шевченківська традиція»); к. філол. н., доц. Пасік Н. М. («Прагматика неповних речень у поемі «Мар'яна-черниця» Тараса Шевченка»); д. пед. н.,

проф. Рудюк Т. В. («Поезія Т. Г. Шевченка в сучасній музичній інтерпретації»); к. пед. н., доц. Голуб Н. М. («Текстоцентричний підхід до вивчення творчості Т. Шевченка на уроках української мови»); магістрантки факультету філології, історії та політико-юридичних наук Грузин Каріна («Вербалізація емоцій у поетичних текстах Тараса Шевченка»); студентки 4-го курсу факультету філології, історії та політико-юридичних наук Бондаренко Катерина («Порівняння в поетичній палітрі Тараса Шевченка») та ін.

Родзинкою заходу стала літературно-музична композиція «Любов – господня благодать!» (Музи Тараса Шевченка: жінки у творчості поета). Композицію підготували студентки 3-го курсу ОП 014 СО (Українська мова і література) Бердник Каріна, Боженко Аліна, Клименко Юлія, Костенко Владислава, Ожог Вікторія, Семирій Анна, Стрижак Вероніка, Юрченко Анна під керівництвом к. пед. н., доц. Голуб Н. М.

Долучилися до заходу й студентки групи ФА-11 факультету філології, історії та політико-юридичних наук, які прочитали улюблені поезії Т. Шевченка напам'ять. Особливо зворушливо прозвучала Шевченкова поезія «Сон» («У всякого своя доля») із вуст Шестак Ольги.

Осмислення національно-культурних надбань через Шевченкове слово вкотре переконує, що Шевченкова мова, її тропейна система, виразово-зображувальні засоби як риси самоідентифікації митця – поза часом. Українська мова була й залишається маркером національної ідентичності, потужним засобом впливу на консолідацію суспільства, єднання нації в боротьбі за незалежність сьогодні, під час повномасштабного російського вторгнення.

Наш кореспондент

ВІСТІ З ВЧЕНОЇ РАДИ

Звітуємо про господарську діяльність

На своє чергове засідання Вчена рада Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя збиралася в останній день зими. Перезимували..., а тому і настрої у членів Ради був по-справжньому весняний. На порядку денному обговорення господарських питань, стан фінансово-економічної ситуації в ЗВО, низка виробничих питань.

Перед обговоренням запланованих питань ректор університету, заслужений працівник освіти України, доцент **Олександр Самойленко** виконав почесну місію і вручив дипломи доктора філософії в освіті **Павлу Василезі** (спеціальність 091. Біологія), **Наталії Івахно** та **Юлії Сидоренко** (спеціальність 014. Середня освіта. Українська мова та література), привітавши їх з успішним завершенням навчання за PhD-програмою.

Щиро вітаємо молодих докторів філософії та їх наукових керівників: професора кафедри біології **Степана Весельського** та завідуючого кафедри літератури, методики її навчання, історії культури та журналістики, професора **Юрія Бондаренка** з офіційним визнанням їх клопіткої праці.

З першого питання: «Затвердження плану ремонтних робіт та закупівель на 2024 рік» доповідав

проректор з науково-педагогічної роботи та фінансово-економічних питань, доцент **Сергій Давиденко**. Для зацікавлених читачів повідомляємо, що з планом ремонтних робіт та закупівель можна ознайомитися на сайті університету на сторінці «Господарська робота». Рада одногослосно затвердила представлений план.

З питання про господарську діяльність університету за 2023 рік та планові показники на рік 2024 у своїх виступах доповідали проректор з фінансово-економічних питань, доцент **Сергій Давиденко** та головний бухгалтер університету **Вікторія Бережняк**. З обговорюваних питань Рада прийняла відповідні рішення.

Рада присвоїла вчене звання доцента кафедри історії України **Оксані Крупенко**.

У Різному обговорювалися питання: затвердження тем дисертаційних досліджень, про рекомендацію до друку навчально-методичних посібників, про визнання результатів підвищення кваліфікації професора Юрія Бондаренка та доцента Юлії Новгородської.

На засіданні Ради був присутнім **Лесь Хонда**

ОБМІН ДОСВІДОМ

«Бібліотека в моїх очах»: як журналісти-початківці освоювали мистецтво фотографії поміж книжкових полиць

20 березня 2024 року професійний фотограф, фахівець з молодіжної роботи Ніжинського міського молодіжного центру **Олександр Малаш** провів майстер-клас з мистецтва фотографії для першокурсників спеціальності «Журналістика». Захід відбувся у бібліотеці Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

Фотожурналістика – надважлива форма журналістики, котру майбутні спеціалісти намагалися освоїти поміж книжкових полиць у бібліотеці. **Олександр Малаш** допоміг їм у цьому. Студенти дізналися про деякі нюанси роботи з фотоапаратом (спеціальні налаштування, особливості підбору ракурсів, пошуку освітлення та навіть позування), а також основ сюжетної фотографії. Після теоретичної частини молодь спробувала себе в ролі фотографів та фотомоделей.

Метою проведення заходу також було створення серії фотографій на тему «Бібліотека в моїх очах» для Всеукраїнського конкурсу фото- та відеоробіт «Library in my eyes. Go to read!», організаторами якого є кафедра реклами та зв'язків з громадськістю й кафедра інформаційних комунікацій Київського столичного університету імені Бориса Грінченка.

Працівники читального залу бібліотеки Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя допомагали студентам у пошуку цікавих локацій для фотографування. А з допомогою

фотографа **Олександра Малаша** першокурсники зуміли «впіймати» чимало вдалих кадрів.

Такі практичні заняття стали гарною мотивацією для нових творчих досягнень та подальшого пізнання специфіки професії.

Валерія Самойленко,
студентка I курсу спеціальності «Журналістика»

«Внутрішнє забезпечення якості як дієвий інструмент змін в університеті»

06 березня 2024 р. ректор університету Олександр Самойленко брав участь у регіональному методичному семінарі «Внутрішнє забезпечення якості як дієвий інструмент змін в університеті», який проводився на базі Житомирського державного університету імені Івана Франка за участі голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти Андрія Бутенка, заступників голови Національного агентства Олени Єременко та Натаалії Стукало, члена агентства Олександра Длугопольського, заступника голови Житомирської військової адміністрації Юрій Денисовець і більше 100 представників закладів вищої освіти Києва, Житомира, Одеси, Рівного, Чернівців, Вінниці, Луцька, Чернігова, Харкова, Тернополя, Острога, Хмельницького, Львова, Запоріжжя та Дніпра.

У ході наради методичного семінару Андрій Бутенко представив напрацювання Національного агентства за останні 5 років. Акцентував увагу на ролі внутрішньої системи забезпечення якості в розвитку університету. Зауважив, що головним бар'єром до якості є її імітація, дисбаланс старих і нових знань, відсутність поступовості в реалізації забезпечення внутрішньої якості освіти. Заступник голови Натаалія Стукало зосередилася на постакредитаційному моніторингу й європейському векторі розвитку української вищої освіти. Озвучила перші результати пілотного впровадження цього процесу, до якого долучився 10 університетів. Пані Олена Єременко свій виступ щодо викликів реалізації інституційних політик внутрішніх систем забезпечення якості ЗВО побудувала на кейсах з акредитаційних справ Житомирського регіону і проговорила основні проблеми, які можуть спіткати систему внутрішнього забезпечення якості. Зауважила, що без вертикальної і горизонтальної взаємодії в інституції не буде функціонувати внутрішня система якості. Пан

Олександр Длугопольський у виступі представив певні приклади використання AI та Big Data для підвищення якості викладання та навчання. У другій частині семінару Житомирський державний університет імені Івана Франка та Державний університет «Житомирська політехніка» презентували кращі практики із реалізації внутрішніх систем забезпечення якості вищої освіти та представили унікальні цифрові інструменти екосистеми (ЖДУ), з якими працюють усі учасники освітнього процесу і які є авторським надбаннями університету.

Крім того, ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук познайомила гостей з університетом, представила лабораторії та навчальні аудиторії, в яких здійснюється освітній процес, а також відео- і радіостудії, унікальні музеї, Науковий ліцей, укріття, сучасні спортивні зали й ін. На завершення, ректор Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя Олександр Самойленко та ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук підписали Угоду про співпрацю між університетами, яка поглибить взаємодію між представниками колективів у різних сферах діяльності ЗВО.

Наш кореспондент

НОВИНИ КУЛЬТУРИ

3 березня – Всесвітній день письменника

Усе активніше Україна долучається до світового культурницького простору і переходить до святкування міжнародних свят. Так цього року у державі офіційно відсвяткували Всесвітній день письменника, який припав на початок березня. Це – професійне свято «архітекторів людських душ», за висловом класика, тих, хто розбудовує нашу уяву і світосприймання. В Україні офіційно налічується **1842** професійних письменників (члени Національної спілки), є ще кілька тисяч самодіяльних.

Серед професійних письменників є і **27 вихованців Ніжинської вищої школи**. Це знані в Україні поети Леонід Горлач, Анатолій Мойсієнко, Валентина Громова, Надія Данилевська, Таїсія Шаповаленко, Ірина Козлова, Микола Луговик, Анатолій Шкуліна, Анастасія Папуш, Анатолій Дністровий, Олена Степаненко, Олеся Білоцвіт, Анна Малігон, Тетяна Винник, Олена Марченко,

Тетяна-Марія Литвинюк, Ярослав Гадзинський. Відомі українські критики і літературознавці Віктор Костюченко, Микола Сенченко, Володимир Кузьменко. Українську прозу та драматургію представляють Любов Пономаренко, Петро Нестеренко, Володимир Сенцовський, Іван Просяник, Олександр Забарний, Тетяна Сидоренко, Олена Печорна.

Не зміліла письменницька спільнота і серед викладачів Гоголівського вишу. Плідно розорює письменницьку ниву прозаїк і драматург, доцент Олександр Забарний; прозаїк і літературознавець, професор Юрій Бондаренко; поет, прозаїк і перекладач, доцент Анатолій Ролік; поет, гуморист і автор «співаної поезії», доцент Леонід Кнорозок. Отож, вітаємо усіх їх із професійним святом і бажаємо нових творчих здобутків.

Лесь Хонда

ВІСТІ З ПРАКТИКИ

Як ми уже повідомляли у попередньому номері газети у студентів-філологів закінчилася літературно-творча практика. Вони пробували свої сили у написанні поетичних творів, прози, публіцистики... До уваги читачів пропонуємо оповідання Катерини Бондаренко «Буквар».

Бондаренко Катерина

БУКВАР

Труп знайшли на вулиці «М»...Цього разу жертвою виявилася жінка років тридцяти з коротким білявим волоссям і розмазаною по всьому обличчю червоною помадою. На трупі не знайшли пошкоджень, які свідчили б про насильницькі дії чи сексуальне насильство. Лише на спині жінки, як і у всіх попередніх жертв, чорним маркером каліграфічно було виведено абетку. І тільки останню літеру, за рахунком якої і був труп, врізали глибоко у тіло, залишивши на шкірі криваве тавро... Цього разу червоною, прикрашеною цівками крові, стала літера «М». Допоки вбивця розписував і нівичив її спину, жінка була ще живою. Було перерізане горло, глибоко, широко, з насолодою та впевненістю. Пошкоджена артерія, кров з якої біла струменем і забризкала цегляну стіну в провулку. Неначе масло, розрізані м'язи та тканини. Шия трупа, понівечена до самого хребця, голова потерпілої не трималася, вивертаючись під неприродним кутом. Таким виявився останній, смертельний удар відомого серійного вбивці.

Уже сімнадцяте вбивство за останні три роки, скоєне однією рукою. Буквар. Таким ім'ям нарекла маніяка преса. Його принцип обрання місця злочину був простим і очевидним. Перше вбивство відбулося давним-давно на вулиці «А», друге - на «Б», третє - на «В». І сімнадцяте на - «М». Його методи не змінювалися, в кожній жертви на спині були абетка та «кривава мітка», кожна помирала через втрату крові з перерізаної артерії на шиї. Буквар – жах Алфавітного містечка, де кожен боїться стати наступним. Літер до кінця ще багато, а в поліції – жодної зачіпки.

Окрім вибору території, жодної іншої системності Буквар не мав. Уже після третього вбивства поліція впевнилася у принципі вибору місця злочину, але жертви не мали нічого спільного. Зовсім. Вони були різного віку, статі, соціального статусу, навіть кольору шкіри, і ніколи не жили на тій вулиці, де помирали. Вбивця полював на різну дичину, не роблячи різниці між темношкірою студенткою, худорлявим блідим школярем чи сорокарічним сторожем крамниці. Нічого спільного. Навіть живучи в маленькому місті, з населенням, що нараховувало сорок тисяч осіб, загиблі не перетиналися один з одним, у них були різні інтереси та середовища.

Жертвами ставали й «новенькі». А саме – ті люди, які нещодавно переїхали до міста або ж були там проїздом, згідно зі словами інших, що бачили їх востаннє. Ще один цікавий факт: у вбивств Букваря ніколи не було свідків, доказів, одягу жертв також ніде не знаходили. Знаходили лише тіла, наче це все була справа рук якогось привида. Вбивця став страхом і параноєю всього міста. Хоч правоохоронці й патрулювали кожну наступну вулицю, але запобігти кровопролиттю не вдавалося ніколи. Незважаючи на те, як довго велося спостереження.

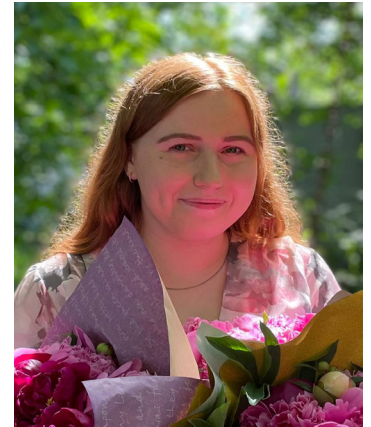
Буквар убивав із різними часовими

інтервалами. В один період він міг обробити трьох жертв за три дні, колись порішив одразу двох за ніч. Але така безстрашність – надзвичайна рідкість серед серійних вбивць. Буквар нею не зловживав. Він любив дражнити, але був дуже обережним, ідеально контролював себе та вмів терпіти. Найчастіше сповідував принцип: довга облога – над містом перемога. Перерви між убивствами могли тривати тижнями й місяцями, цього часу вистачало, щоб увага поліцаїв розсіювалася, а дехто починав вірити, що вбивця заспокоївся і більше не відправлятиме на той світ. Наївність. Справу потрібно закінчити. Мова не може функціонувати без повної абетки. Без усіх літер загубиться сенс!

Останнє вбивство трапилося майже через рік. Найдовша пауза між жертвами Букваря. Всі знали, що «Я» буде останньою, на це сподівалися. Поліція вже опустила руки. Алфавітне місто просто чекало на останню літеру, що одного ранку з'явиться мертвим тілом на однойменній вулиці. А потім усе скінчиться. Ніхто не хотів стати цією останньою жертвою, щоранку переглядаючи телевізійні новини, слухаючи радіо та заходячи в інтернет. Напружені одинадцять місяців – і як нагороду за очікування місто побачило тридцять третій труп. Не помітити «Я» було неможливо... Останній знайдений, але перший повішений.

Мертвого двадцятисемирічного хлопця першим побачив безхатько, який рано-вранці прокинувся поруч зі смітєвими баками, просто навпроти будинку, з вікна якого на мотузці звисало тіло. До нестями переляканий чоловік відразу ж попрямував до поліцейської машини, що стояла неподалік. Двоє правоохоронців ще спали...

На спині жертви на вулиці «Я» не було виведено весь алфавіт, але тіло теж мало кривавий знак. На чолі хлопця вимальовувалася лезом накреслена остання літера абетки, у вінку з червоних плям. Губи неакуратно, тремтячими руками, зашиті. Голка з ниткою понівечили рот хлопця, перетворивши на криваве місиво, на це бридко було дивитися. У ньому щось заховало. Горло не було розсічене холодною та чітко. Останнього удару ножом не завдали. Замість глибокої кривавої рани шию трупа оздоблювала міцна мотузка, що стискала горлянку хлопця. Заздалегідь прив'язавши один кінець до холодильника, інший «жертва» перетворила на ідеальний зашморг. Підсунувши холодильник до самого вікна кухні, яке виходило на вузьку вулицю «Я», він закинув петлю на

свою шию, добряче затягнув її, після чого вистрибнув у вікно. Чисте самогубство.

Першою народилася думка, що це сам убивця не витримав усього, що накоїв, і наклав на себе руки, або від самого початку планував стати останньою літерою. Ті, що так вважали, в дечому мали рацію, проте все ж помилялися. Все стало на свої місця, коли побачили, що «Я» заховав у своєму роті перед загибеллю.

Вбивцями були усі.

Завершальна смерть розкрила всі карти різношерстої самовбивчої компанії. Їхня гра закінчилася. Останній з них, терплячий і старанний, створив усю цю виставу власноруч. Остання літера – батько ідеї. З його рота вийшла правда. Не звуками, а літерами слів, виведених на папері, що судмедексперт витягнув після того, як розрізав нитки на губах трупа. «Тепер ми дозволяємо вам дізнатися правду, - неначе шепотіли тридцять три голоси. – Всі ми – Буквар. «Я» – останній. Не серійні вбивства, а серійні самогубства. Нас до цього тягнуло завжди, а ви були мотузкою. Тепер ви знаєте, іноді навіть купка розчавлених самогубців здатна залякати все місто. Яке ми не любили та боялися, яке не любило та боялося нас. Ми позначили своєю історією кожну вулицю в Алфавітному місті. Ви не забудете нас ніколи».

Після публікування у пресі прощального послання «самогубців-букварів» реакція містян розділилася. Одні полегшено видихнули. Їх заспокоювала думка, що все нарешті закінчилось. Вони навіть не зрозуміли, що нічого й не починалося. Нікого силоміць не вбивали, нікому не загрожувала небезпека, нікого не переслідували. Вмирили гільки ті, хто цього бажав. Інші городяни були розчаровані. Їхні душі прагнули справедливої розправи над тими, хто залякав усіх, і малого, й великого, через це активне життя сотень сімей застигло, через це всі з острахом читали новини та пришвидшеним кроком минали темні вулиці, здригалися від кожного шелесту. А насправді купка психів просто водила за ніс громадян і поліцію.

Як піймати вбивцю, якого немає? Як карати трупів, які заживо покарали тією самою смертю вас самих? Справедливість паралізована. Залишається тільки змиритися. Придивитися до людей поруч. Перестати калічити чужі душі. Букварі показали всьому місту, що в ката може бути обличчя жертви. Літери мали право на власну смерть.

Показова агресивність самогубців дивувала, але сильна образа на суспільство породила в цих людях бажання залякати всіх і кожного, вона показала їм мету для життя... і для смерті. Збіговисько людей зі зруйнованою психікою тримало у страху місто цілих шість років.

А все почалося з нечисельної групи в інтернеті. «Я» і «А» просто висловили ідею. Із часом знайшлися й інші послідовники, які втілили цю ідею у смерть. Деякі учасники такої жахливої кампанії навіть не були місцевими, вони загорілися задумом створити прецедент, у якому налякані стають страхом усіх винних і невинних. Так зібралися тридцять три безсилі самотності з однією метою. Після цього лідери замели віртуальні сліди.

У них була одна класична клинкова бритва, якою перерізали горло кожної наступної «літери», і

звичайна мотузка, на якій викинулася з вікна «Я». Все робилося тихо, без криків і спротиву. Вони завчасно писали на спинах один одного абетку до потрібної, червоної літери, яку вирізали ножом. Потім «жертва» і компаньйон в образі закоханої пари або найкращих друзів, або ще когось, ходили обраною вулицею, шукаючи ідеальне місце, безлюдний провулок. А там усе й відбувалося: скидання одяжі та смертельний удар. За лічені хвилини, коли чорна у темряві ночі кров покривала стіну і брудний бетон під ногами, компаньйон зникав, наче його й не було. Другий завжди був в окулярах, рукавичках, а волосся міцно зав'язував і ховав під шапкою, щоб жодної волосини чи відбитка не лишалось на місці події. Все відбувалося чисто й акуратно, все було погоджено й ані кроку назад.

Усі тридцять три людини з одним бажанням – померти заради того, щоб страх жив у головах мешканців усього міста, щоб кожен боявся стати наступним. Одна суцільна брехня. Злочин без злочинця і потерпілого – все заради атмосфери. Тепер подих їхньої помсти живе поруч з тими, через кого вони не хотіли жити далі. Жорстоке бажання поквитатися з ворогами підсолодило їхню смерть і надало їй сенсу. Тільки для них. Один для одного вони були не вбивцями, а партнерами по самогубству. Шість років. Тридцять три трупи. Психологічний терор у містечку. Страх сорока тисяч жінок, чоловіків та дітей. Закінчено.

Але не забуто...

Аа Ђђ Ввв Тт Љљ Дд
 Ее Єе Жжж Зз и Іі Іі
 Уу Кк Лл Мм Нн Ооо
 Пп Рр Сс Ттм Уу Ррр
 Хх Ццц Чч Шш Шшш
 ьь Юю Яя

НОВИНИ СПОРТУ

Юні волейболістки з Харкова: «Ніжин дає нам можливість тренуватися й вірити в майбутнє»

Через жорстоку війну, розв'язану росією проти України, тисячі людей, у тому числі й спортсмени, змушені пристосовуватись до нових реалій. Нещодавно Ніжин вже втретє гостинно прийняв команду юних волейболісток із Харкова, надавши їм можливість продовжувати тренуватися й готуватися до майбутніх змагань. Отож, ми вирішили поспілкуватися з Аріною Костів та Костирко Міленою, які навчаються з 9 класі КЗ «ХФКСП» Хор, і дізнатися про це більше.

— Розкажіть, чому ви вирішили пов'язати своє життя з волейболом?

Аріна: Я почала займатися волейболом в 11-12 років. Мені відразу сподобався цей вид спорту, і з часом захоплення лише зростало. Як бачите, мене це так захопило, що я навіть вступила до коледжу, щоб мати змогу розвивати свої навички.

Мілена: З дитинства я шукала себе, перепробувала багато різних занять, але нічого не захоплювало по-справжньому. Згодом мама запропонувала мені спробувати волейбол, і це стало справжнім відкриттям!

— Як змінилося спортивне життя після повномасштабного вторгнення?

Аріна: Ми вступили до коледжу під час повномасштабного вторгнення, тому не мали змоги цілком зануритися в атмосферу спортивного життя в коледжі. Дуже прикро, що ми не можемо відчувати, як тренуватися командою й жити разом. На жаль, Харків постійно обстрілюють. Там небезпечно, гучно й страшно.

Мілена: Життя дійсно змінилося. Ми не можемо тренуватися й жити так, як це було до війни. Зараз все інакше.

— Як вам Ніжин?

Аріна: Я вже втретє на зборах у Ніжині. Нам надають чудовий зал, гуртожиток, смачно годують. Мені тут дуже подобається.

Мілена: Я тут вперше. Можу сказати, що це світле місто зі світлими людьми. Ніжин дає нам можливість тренуватися і вірити в майбутнє. Дякуємо за все!

Аріна: На жаль, вдома тренуватися ми не можемо, але тут нам дають таку можливість. Ми дуже вдячні за це.

— Чому обрали саме Ніжин?

Аріна: Ми вирішили, що в Ніжині, на відміну від Харкова, значно безпечніше. Нам запропонували допомогу, і ми з радістю погодилися. Ось уже втретє повертаємося сюди, адже нам тут дуже подобається.

— Яким ви бачите майбутнє волейболу в Україні?

Аріна: В Україні дуже багато талановитих дівчат і хлопців. Я думаю, що тоді, коли ми переможемо, то ще більше людей почне займатися спортом, волейболом у

тому числі. І всі вони будуть ще більше цінувати можливість тренуватися у своєму місті. Звичайно, круто їздити й тренуватися в інших місцях, і ми дуже вдячні за це, але хотілося б мати змогу робити це вдома, а не лише за його межами.

Мілена: На жаль, зараз тренуватися складніше, а іноді й неможливо, бо місто постійно обстрілюють. Але коли війна закінчиться, українські спортсмени, на мою думку, матимуть більше можливостей для розвитку. Вони прагнутимуть більшого і досягатимуть цього. Я переконана в тому, що український волейбол процвітає.

— Дякую за інтерв'ю!

Інтерв'ю брала Д. Даценко

ALMA MATER

Засновник – колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друк. аркуші. Тираж 200 примірників.

Свідцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради – Олександр Забарний

Редакторка: Дар'я Даценко
Члени ради: Надія Подоляка, Віталіна Скороход, Анна Парубець, Сергій Іванюк, Кириченко Ірина

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м. Ніжин Чернігівської обл., вул. Графська, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almandu1982@gmail.com

Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Дар'я Даценко

Коректорка: Анна Парубець

Віддруковано у Видавництві НДУ імені М. Гоголя

* Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. * За точність викладення фактів відповідає автор.

* Редакції надано право редагувати й скорочувати матеріали. * При передрукуванні матеріалів обов'язково посилатися на газету "ALMA MATER"